

har sit eget Navn at virke under. Jeg tror, at vi enten bør give Skolerne Navn efter de Fag, som de har at gøre med, eller finde andre gode Navne til dem og saa lade „Ungdomsskolen“ være en fælles Betegnelse for alle Skoler, som virker for dansk Ungdom. Jeg slutter mig i Realiteten til de Indsigelser, der er fremsatte af det ærede Medlem fra Køge (Mads Larsen) og det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Nørsgaard), idet jeg — altsaa ud fra en lidt anden Betragtning — mener, at vi ikke bør legalisere Navnet „Ungdomsskolen“ som Navn for den her omhandlede særlige Skoleform.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) klagede over, at „Fortsættelsesskole“ var et tungt Navn. Det giver jeg ham Ret i. Men „den kommunale Efterskole“ er en fortræffelig Betegnelse. Det er jo en Skole, der kommer efter Børneskolen og besøges af Elever i de Aar, der kommer lige efter Børneskolealderen. Navnet har allerede en god Klang, og det betegner det, det skal betegne. Da jeg nu er ved denne Efterskole, vil jeg give det ærede Medlem for Københavns Amt 2den Valgkreds (K. M. Klausen) et lille Raad. Jeg kunde forstaa, at det ærede Medlem var ked af — og det er jeg for saa vidt ogsaa —, at der er Sogneraad, og vel ogsaa Byraad, der ikke er ivrige efter i disse Tider at oprette Efterskoler, fordi disse trods Statstilskuddet medfører Udgifter. Men jeg synes nu, at det ikke er en heldig Vej, man har valgt i det Sogn, der blev talt om, hvor der med to Stemmer af samtlige Sogneraadets Medlemmer blev vedtaget en Beslutning, som saa skulde gælde for en kommunal Beslutning. Det er af den Slags Beslutninger, som ikke er synderlig heldige. Men jeg vil henstille til det ærede Medlem, at han støtter os andre i Ønsket om, at der aabnes Mulighed for, at Statstilskuddet ikke alene kommer saadanne Efterskoler til gode, som støttes af Sogneraad, men ogsaa saadanne, der sættes i Gang paa anden Maade, naar blot deres Virksomhed er tilfredsstillende. Paa den Maade kunde vi maaske ogsaa senere hen faa Sogneraadene i Gang paa dette Omraade.

Naar jeg har taget Ordet, var det, som sagt, navnlig for at omtale en anden Sag. Jeg vil gerne henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa Skrivelse Nr. 118 i Betænkningen, der handler om Understøttelser til afskedigede Bestyrere og Lærere ved private højere Almenskoler og Mellem- og Realskoler. Det er paa min Foranledning, at der deri findes en fuldstændig Liste over

de Bestyrere og Lærere ved disse Skoler i København og ude i Landet, som faar Understøttelse af de paagældende Pensionskasser, der virker med Tilskud dels fra Skolerne, dels fra Lærerne, dels fra Statskassen. Et Blik ned ad denne Liste, der findes paa Spalte 423 i Betænkningen, viser, at der ved overmaademe mange Navne staar tilføjet i Parentes „København“, og en Optælling viser, at af de understøttede Personer er 67 fra København, 17 fra det øvrige Land. Disse Tal er i høj Grad paafaldende, og man spørger sig selv, om Tallet paa disse Skoler i København er i den Grad overvejende i Forhold til Antallet i det øvrige Land. Det ved vi jo alle ikke er Tilfældet. Saa var der en anden Mulighed, den, at Bestyrere og Lærere blev saa hurtigt syge og gamle og pensionstrængende her inde i København, at der derved fremkom et saadant Misforhold, som 67 til 17 jo er efter den korte Tid, Pensionskasserne har virket. Men dette er der ikke nogen særlig stor Grund til at antage, og man kan derfor heller ikke slaa sig til Ro med den Forklaring. Jeg tror da ogsaa, at der er en anden Forklaring, og det er den, som jeg gerne vil henlede den højtærede Kultusministers Opmærksomhed paa. Pensionskasserne er nemlig ikke vel tjente med, at Forholdet er saaledes.

Fænomenet hænger vistnok sammen med, at vi har en Skolering her i København. Lønningsbevægelsen i denne har medført, at Skolepengene er blevet betydelig forhøjet i de senere Aar, og det har atter haft den naturlige Følge, at mange Hjem, der tidligere sendte deres Børn til de private Skoler, til Latinskolerne og Realskolerne, for at bruge de gamle Navne, har maattet renoncere derpaa, fordi de økonomiske Forhold tvang dem til Begrænsning, og de har saa benyttet andre Skoleformer. Skoleringen har derfor maattet nedlægge Skoler, og derved er der blevet Lærerkrafter ledige. Jeg ved, at man, naar man saaledes er blevet nødt til at afskedige Lærere, har benyttet den Form at sætte dem paa Ventepenge. Jeg tør ikke nøjere udtale mig om Formen derfor, men Lærerne er i alt Fald blevet sat paa en Slags Ventepenge, paa halv Undervisningstid og lignende for at mildne Overgangen. Jeg mener imidlertid af denne Liste at kunne spore, at man ogsaa har fundet en anden Udvej, den nemlig, at det var ikke saa tosset, om man kunde faa nogle af de overflødige Lærere pensionerede, saa at man slap for at lade dem gaa, om jeg saa maa sige, paa halv Kraft og Ventepenge, hvorved Skoleringen kunde frigøre sig for en